

**DOLLY PARTON și
JAMES PATTERSON**

***FUGI, ROSE,
FUGI!***

Traducere din limba engleză de
DANA-LIGIA ILIN

LEDA BAZAAR

Redactare: Liviu Szóke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Dan Crăciun

DOLLY PARTON & JAMES PATTERSON

RUN ROSE RUN

Copyright © 2022 by James Patterson and Dolly Parton

All song lyrics copyright © Song-A-Billy Music, 2021

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through

Graal Literary Agency.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PARTON, DOLLY

Fugi, Rose, fugi! / Dolly Parton & James Patterson; trad. din lb.
engleză de Dana-Ligia Ilin. - București: Leda Bazaar, 2022
ISBN 978-606-088-126-1

I. Patterson, James

II. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

821.111

PROLOG

OGLINDA STIL LUDOVIC AL XVI-LEA AFLATĂ ÎN DORMITORUL apartamentului 409 din hotelul Aquitaine a reflectat un pic mai mult de o clipă o femeie suplă, cu trăsături frumoase: ochi mari, albaștri, pumni încleștați, păr negru fluturând în spate pe când fugea.

Apoi AnnieLee Keyes a dispărut din oglindă, picioarele sale desculțe purtând-o în goană în living. A ocolit marginea divanului din lemn aurit, aruncând perna decorativă peste umăr. O lampă s-a spart pe podea în urma sa. A sărit peste măsuța de cafea, cu teancul ordonat de reviste *Las Vegas* și tava cu trufe Debauve & Gallais oferite de hotel, cu numele ei scris în ganaș de ciocolată presărat cu fulgi de aur comestibili. Nu mâncase nici măcar una.

Piciorul i s-a împiedicat de buchetul de trandafiri Juliet și vaza s-a răsturnat, împrăștiind boboci roz pe tot covorul.

Balconul era drept în față, cu ușile deschise spre soarele dimineții. Peste încă o clipă ajunsese acolo, iar aerul fierbinte a izbit-o în față ca un pumn. A sărit pe șezlong, și-a trecut piciorul drept peste balustradă și s-a căznit să se cațăre până sus.

Apoi, în echilibru pe balustrada îngustă dintre hotel și cer, a șovăit. Inima îi bătea așa de iute, că abia putea să

respire. Fiecare terminație nervoasă scotea scânteii din pricina adrenalinei.

Nu pot, și-a zis. Nu pot s-o fac.

Dar trebuia. Degetele i s-au încleștat de balustradă încă o fracțiune de secundă înainte să-și impună să le desfacă. Buzele i s-au mișcat într-o clipă de rugăciune disperată. Apoi s-a lansat în aer. Soarele trimitea văpăi, însă vederea ei s-a întunecat și a devenit un tunel. Nu vedea decât ce era dedesubt – fețe răsucite în sus, guri deschise în țipete pe care nu le auzea din pricina propriului țipăt.

Timpul a încetinit. Și-a întins brațele de parcă ar fi zburat.

Și nu erau totuna, zborul și căderea?

Poate că da, și-a zis, în afară de aterizare.

Fiecare fracțiune de secundă se întindea până la o oră, căci aceste măsuri ale timpului erau tot ce-i mai rămăseseră pe lume. Viața fusese așa de afurisit de grea, iar ea își croise drum cu ghearele în sus doar ca să se arunce înapoi. Nu voia să moară, dar urma s-o facă.

AnnieLee s-a răsucit în aer, încercând să se apere de ceea ce urma. Încercând să nimerească singurul lucru care putea s-o salveze.

CU UNSPREZECE LUNI
MAI DEVREME

CAPITOLUL

1

ANNIELEE STĂTEA DE O ORĂ PE MARGINEA DRUMULUI, cu degetul mare ridicat, când a început o ploaie zdravănă.

Păi, cum să nu? și-a zis pe când scotea din rucsac pelerina de ploaie luată de la o benzinărie. *Nici nu-i de mirare.*

Și-a tras pelerina peste jachetă și a ridicat gluga peste părul umed. Vântul s-a întetit și picăturile mari au început să bată darabana pe plasticul ieftin. Dar ea își păstra acel zâmbet plin de speranță lipit de față și bătea din picior pe acostamentul cu pietriș, în vreme ce îi răsărea în minte o frântură de cântec nou.

E ușor? a cântat în gând.

Nu de tot

Pot s-o dreg?

Nu, nu pot

Scria versuri de cântece de când începuse să vorbească și compunea melodii încă dinainte. AnnieLee Keyes nu putea să audă ciripitul unui sturz, *pic-pic-picul* unui robinet defect sau huruitul unui marfar fără să transforme asta într-o melodie.

„Aiurita asta găsește muzică în orice” – asta spunea mama ei tot timpul până când murise. Iar cântecul care îi venea acum în minte lui AnnieLee îi dădea ceva la care să se gândească în afară de mașinile care treceau în goană pe alături, iar cei care ședea la căldurică înăuntru nici măcar nu încetineau să se uite mai bine la ea.

Nu că i-ar fi învinovățit; nici ea însăși n-ar fi oprit pentru ea. Nu pe această vreme, și probabil că nu arăta mult mai bine ca un oposum înecat.

Când a văzut că se apropie automobilul alb cu cinci portiere, care mergea cu cel puțin treizeci de kilometri pe oră sub limita de viteză, s-a rugat în gând să fie un bunicuț cumsecade care oprește să o ia. Pe când credea că are de ales refuzase două ocazii, prima de la o cucoană care fuma țigară de la țigară și avea pe bancheta din spate doi rottweileri care mârâiau, iar a doua de la un puști care părea așa de drogat, că plutea peste Everest.

Acum putea să-și tragă palme că fusese așa de mofturoasă. Oricare dintre cei doi ar fi dus-o cel puțin câțiva kilometri mai departe, chiar dacă învăluită de mirosul unui soi sau altul de fum.

Automobilul alb era la vreo cincizeci de metri, apoi la douăzeci și cinci, iar când s-a apropiat ea și-a fluturat mâna cu grație, prietenos, de parcă ar fi fost cine știe ce celebritate pe acostamentul autostrăzii Crosby și nu o nulitate pe jumătate disperată, care își ducea tot avutul într-un rucsac.

Bătrânul Buick s-a târât spre ea pe banda din dreapta și mâna lui AnnieLee a început să fluture aproape nebușește. Dar ar fi putut și să stea în cap și să azvârle curcubeie din cizmele de cowboy, tot n-ar fi contat. Mașina a trecut de ea și a devenit tot mai mică în depărtare. A bătut din picior ca un țânc, stropindu-se cu noroi.

E ușor? a cântat iar.
Nu de tot
Pot s-o dreg?
Nu, nu pot
Dar degeaba eu sigur n-oi sta

Era captivant, într-adevăr, și AnnieLee și-a dorit pentru a douăzecea oară să aibă la ea iubita sa chitară. Dar n-ar fi încăput în rucsac, una la mână, și apoi atârna deja pe perete la Casa de amanet a lui Jeb.

Dacă avea vreo dorință – în afară de a pleca dracului din Texas – aceea era ca oricine o fi cel care o cumpără pe Maybelle să aibă multă grijă de ea.

Luminile îndepărtate din centrul Houstonului au părut să se încetezeze când AnnieLee a clipit ca să-și alunge stropii de ploaie din ochi. Dacă se gândea mai mult de o clipă la viața sa de acolo, probabil că nu și-ar mai fi dorit să oprească o mașină și ar fi luat-o, pur și simplu, la goană.

De acum ploaia cădea mai aprig decât văzuse de mulți ani. Ca și cum Dumnezeu ar fi scos toată apa din Buffalo Bayou ca s-o poată turna în capul ei.

Dârdâia, stomacul o durea de foame și, brusc, s-a simțit așa de pierdută și de furioasă, că îi venea să plângă. N-avea nimic și pe nimeni; era lefteră și singură, și se lăsa noaptea.

Dar era iar acea melodie; aproape că o putea auzi înăuntrul ploii. *Foarte bine*, și-a zis, *ceea ce am nu e nimic. Am muzica.*

Așa că n-a plâns. În loc de asta, a cântat:

O scot la capăt?
Poate că da

Închizând ochii, s-a imaginat pe o scenă, undeva, cântând pentru publicul fermecat.

Mă dau bătută?

Nu, zău așa

Simțea cum mulțimea invizibilă își ține răsufierea.

O să lupt până m-or îngropa

Avea ochii închiși strâns și fața ridicată spre cer, pe când cântecul prindea aripi în ea. Apoi un claxon a mugit, și AnnieLee aproape că a sărit din cizme.

Își ridicase amândouă degetele mijlocii spre camionul cu remorcă, însă a văzut că se aprind luminile de frână.

CAPITOLUL

2

A EXISTAT VREODATĂ O CULOARE MAI FRUMOASĂ ÎN întreaga lume? AnnieLee ar fi putut să-i scrie o afurisită de odă roșului amețitor al acelor lumini de frână.

Pe când fugea spre camion, portiera din dreapta cabinei s-a deschis. Și-a șters ploaia din ochi și s-a uitat la salvatorul său. Era un bărbat cărunt, cu burtică, de vreo cincizeci de ani, care îi zâmbea de la înălțimea de doi metri. Și-a înclinat spre ea șapca de baseball ca un domn de provincie.

— Hai înăuntru până nu te îneci! i-a strigat.

O pală de vânt a suflat ploaia într-o parte și, fără să mai șovăie nicio clipă, AnnieLee a apucat mânerul portierei și s-a cățarat pe locul pasagerului, împroșcând cu apă peste tot.

— Mulțumesc! a zis, gâfâind. Credeam că o să trebuiască să-mi petrec noaptea acolo.

— Ar fi fost greu, a zis bărbatul. E bine că am venit eu. Multora nu le place să oprească. Unde mergi?

— Spre est, a răspuns ea, apoi și-a scos pelerina care șiroia și s-a debarasat de rucsacul greu.

O dureau al naibii umerii. Dacă se gândea mai bine, și picioarele.

— Mă cheamă Eddie, a continuat bărbatul.

I-a întins o mână.

— Eu sunt... Ann, a zis ea, strângându-i-o.

El i-a ținut un moment degetele înaintea să-i dea drumul.

— Mă bucur să te cunosc, Ann!

Apoi a pornit camionul, s-a uitat în spate și a intrat pe autostradă.

A tăcut o vreme, lucru care îi convenea de minune lui AnnieLee, dar apoi a auzit peste zgomotul drumului cum Eddie își drege glasul.

— Îmi uzi toată bancheta.

— Îmi pare rău!

— Uite aici, poți să-ți ștergi măcar fața, a zis el, aruncându-i în poală o basma roșie. Nu-ți face griji, e curată, a adăugat văzând-o că șovăie. Nevastă-mea îmi calcă două duzini de câte ori plec în cursă.

Liniștită de vestea că există o nevastă, AnnieLee și-a tamponat obrazii cu basmaua moale. Mirosea a balsam de rufe. După ce și-a șters fața și gâtul, n-a știut dacă trebuie să i-o înapoieze, așa că a făcut-o ghemotoc în mână.

— Faci des autostopul? a întrebat Eddie.

AnnieLee a ridicat din umeri, pentru că nu credea că e treaba lui.

— Uite ce-i, conduc mașina de mai multă vreme decât ești tu pe lume, bag mâna-n foc, și am văzut destule chestii. Chestii *urâte*. Nu știi în cine te poți încrede.

A văzut mâna lui mare venind spre ea și a tresărit.

Eddie a râs.

— Liniștește-te! Doar dau mai tare căldura.

A răsucit un buton și aerul fierbinte a izbit-o în față.

— Eu sunt unul dintre tipii buni, a zis el. Soț, tătic, toată chestia aia cu gard din scânduri albe. Hei, am chiar

și un *pudel*, la naiba! Dar a fost ideea nevastei. Eu voiam un câine de cireadă australian.

— Câți ani au copiii tăi? a întreat AnnieLee.

— Paisprezece și doisprezece. Băieți. Unul joacă fotbal american, celălalt, șah. Ca să vezi!

A ridicat un termos ciobit.

— Am cafea, dacă vrei. Doar să ai grijă, probabil e încă fierbinte ca focul iadului.

AnnieLee i-a mulțumit, dar era prea obosită ca să bea cafea. Prea obosită ca să vorbească. Nici măcar nu-l întrebase pe Eddie unde merg, dar nici că-i păsa. Era într-o cabină caldă, uscată, și își lăsa în urmă trecutul cu 110 kilometri pe oră. Și-a făcut o pernă din pelerina împăturită și și-a rezemat capul de geam. Poate că totul avea să fie bine.

Trebuie să fi adormit apoi, pentru că atunci când a deschis ochii a văzut un indicator cu Lafayette, Louisiana. Farurile camionului străluceau prin ploaia șfichiuitoare. La radio era un cântec de-ale lui Kenny Chesney. Iar mâna lui Eddie era pe coapsa ei.

A privit țintă încheieturile degetelor lui mari, în vreme ce mintea îi ieșea din ceața visului. Apoi s-a uitat la el.

— Cred că ai face bine să-ți iei mâna de pe mine, a zis.

— Mă întrebam cât ai să mai dormi, a replicat Eddie. Mă simțeam singur.

A încercat să-i dea mâna deoparte, dar el a strâns-o și mai tare.

— Liniștește-te! i-a zis.

Degetele îi erau înfipite în coapsă.

— Ce-ar fi să te dai mai aproape, Ann? Ne putem distruge un pic.

AnnieLee a scrâșnit din dinți.

— Dacă nu-ți iei mâna de pe mine o să-ți pară rău!

— Oh, fată, ești dată naibii! a zis el. Potolește-te și lasă-mă să fac ce îmi place!

Mâna lui a alunecat în sus pe coapsă.

— Suntem singuri aici.

Inima lui AnnieLee bubuia, dar și-a păstrat vocea scăzută:

— Nu vrei să faci asta.

— Ba sigur că vreau!

— Te previn, a insistat ea.

Eddie i-a râs în față.

— Și ce-o să faci, fată, o să țipi?

— Nu.

A băgat mâna în buzunarul hainei și a scos pistolul. Apoi l-a îndreptat spre pieptul lui.

— O să fac *asta*.

Mâna lui Eddie s-a retras așa de repede de pe piciorul ei, că ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de indignată.

Însă el și-a revenit repede din surprindere și ochii i s-au îngustat de răutate.

— Pariu pe o sută de parai că nici măcar nu poți trage cu chestia aia, a zis. Mai bine lasă jos pistolul ăla mare până nu te rănești!

— *Eu* să mă rănesc? a întrebat AnnieLee. Țeava nu-i îndreptată spre mine, tâmpitul. Acum, cere-ți iertare că m-ai atins!

Însă acum Eddie era furios.

— Târfuliță slăbănoagă ce ești, nu te-aș atinge nici cu o prăjină de cort! Probabil nu ești decât una de-alea de prin popasurile pentru camioa...

Ea a apăsat pe trăgaci și sunetul a explodat – mai întâi împușcătura, apoi urletul nătrăului de camionagiu.

Camionul a cotit brusc și cineva din spatele lor a claxonat.

— Ce mama dracului faci, curvă nebună și vagaboandă?

— Trage pe dreapta! i-a cerut.

— Nu trag...

Ea a ridicat iar pistolul.

— Trage pe dreapta! Nu glumesc, a zis.

Înjurând, Eddie a frânat și a tras pe acostament. Când camionul s-a oprit, AnnieLee a zis:

— Acum, coboară! Lasă cheile înăuntru și motorul pornit!

El se bâlbâia și o implora, încercând acum s-o facă să se răzgândească, dar ea nu voia să asculte nicio vorbă.

— Dă-te jos! a zis. Imediat!

Și-a fluturat pistolul spre el, și bărbatul a deschis portiera. Ploua cu găleata și s-a udat până la piele înainte să ajungă jos.

— Nebuno, proasto, nemernico...

AnnieLee a îndreptat pistolul spre gura lui, așa că bărbatul a închis-o.

— S-ar părea că este un popas la vreo trei kilometri mai în față, a zis ea. Poți să faci o plimbărică și un duș rece în același timp. Perversule!

A trântit portiera, dar îl simțea cum bate cu pumnii în cabină în vreme ce încerca să-și dea seama cum să pună camionul în mișcare. A mai tras un glonț pe geam, iar asta l-a potolit până ce ea a găsit ambreiajul și accelerația.

Apoi AnnieLee a pus mâna pe schimbătorul de viteze. Tatăl său vitreg o fi fost el cel mai mare ticălos din lume, dar o învățase să folosească un schimbător de viteze. Și poate cântecele nu erau singurul lucru la care avea talent, pentru că nu i-a luat mult până să urnească gigantul de pe acostament și să intre pe autostradă, lăsându-l pe Eddie să zbiere în urma ei.

Conduc, și-a zis, amețită de încântare. Conduc!

A apăsat pe claxon și a țâșnit și mai adânc în întuneric. Iar apoi a început să cânte:

*Pân-la nebunie, până-n vârful de munte
Până nu mai pot să mă întorc din drum*

Bătea ritmul pe volan.

*Hotărâtă, hotărâtă s-ajung înțeleaptă
Hotărâtă să-nfrunt munca ce m-așteaptă
Hotărâtă ca veșnic mai sus s-ajung*

Ultimul vers a făcut-o să râdă în gura mare. Sigur că mâine avea să țintească mai sus – pentru că mâine soarele avea să răsară iar, iar mâine n-avea absolut *niciun plan* să fure un tir cu optsprezece roți.

CAPITOLUL

3

RUTHANNA NU-ȘI PUTEA SCOATE DIN MINTE AFURISITA de frază muzicală. Un tril coborâtor în do major, vibrând ca o bandă de cauciuc, țipa după versuri, după o parte cântată de chitară bas, după un cântec în care să trăiască. A bătut cu unghiile lungi în birou, pe când își cerceta e-mailurile.

— Mai târziu, a zis, pentru sine sau frazei, nu știa prea bine. O să-ți dăm un pic de atenție când vin băieții să cânte.

Era nouă dimineața și deja respinsese șase rugăminți insistente ca Ruthanna Ryder, una dintre cele mai mari regine ale muzicii country, să binevoiască să onoreze cu prezența sa regală un mare eveniment sau altul din domeniu.

Nu înțelegea cum se face că lumea pur și simplu nu recepționa mesajul că *nu mai purta* acea coroană. Ruthanna nu mai voia să-și pună pantofi cu toc înalt, gene false și un zâmbet sudist strălucitor. N-avea de gând să stea în picioare pe o scenă sufocantă, orbitoare, într-o rochie așa de strâmtă, că o dureau coastele. N-avea chef să-și verse focol într-un cântec care să umple de lacrimi o mie de perechi de ochi, printre care și ai săi. A, nu, făcuse

asta, iar acum, gata! Încă mai compunea cântece – nu se putea opri nici dacă ar fi vrut –, însă dacă lumea credea că o să le asculte vreodată, avea să aibă parte de o mare surpriză. Acum muzica ei era doar pentru ea.

Și-a ridicat privirea de la ecran când Maya, asistenta sa, a intrat în încăpere cu o pungă de hârtie mototolită într-o mână și un teanc de corespondență în cealaltă.

— Ce mai strălucește azi soarele pe discurile alea de aur! a zis Maya.

Ruthanna a oftat.

— Haide, zău, Maya! *Ești acea persoană* pe care se presupune că pot să mă bazez că nu mă hărțuiește în privința carierei, între ghilimele. Trebuie să fi sunat Jack cu altă „ocazie unică în viață”.

Maya doar a râs, ceea ce era felul ei de a spune *poți paria pe fundul tău alb că asta a făcut*.

Jack era managerul Ruthannei – hm-hm, *fostul* manager.

— Bine, azi ce vrea de la mine?

— Încă nu mi-a spus. Dar a zis că nu-i ceea ce vrea *el*. Se gândește la ceea ce vrei *tu* cu adevărat.

Ruthanna a scos un mic furnăit.

— *Eu* vreau cu adevărat să fiu lăsată în pace. De ce crede el că știe altceva, e un lucru care mă depășește.

A ridicat telefonul care suna, l-a dat pe silențios, apoi l-a aruncat pe canapeaua masivă din cealaltă parte a încăperii.

Maya a urmărit cu seninătate această micuță criză de nervi.

— A zis că lumea încă e flămândă după vocea ta. După cântecele tale.

— Ei bine, un pic de foame nu strică niciodată.

I-a aruncat asistentei un zâmbet șmecher.

— Nu că tu ai ști prea multe despre foame.

Maya și-a pus o mână pe șoldul generos.

— Bine că ești *tu* mai brează! a replicat.

Ruthanna a râs.

— *Touché!* Dar a cui e vina pentru angajarea lui Louie de la restaurantul acela cu specialități din carne ca bucătar pentru mine? Ai fi putut alege pe cineva care se pricepe la salate.

— Aș fi putut, aș fi vrut, ar fi trebuit, a zis Maya, apoi a pus un teanc de scrisori pe tăvița pentru corespondență a Ruthannei și i-a întins punga de hârtie. Asta-i de la Jack.

— Ce-s asta, brișe? I-am spus lui Jack că luna asta nu mănânc carbohidrați, a zis Ruthanna.

Nu că Jack ar fi crezut ceva din ce îi spunea ea în ultima vreme. Ultima dată când vorbiseră îi spusese că o să se apuce de grădinărit, iar el răsese așa de tare, că își scăpase telefonul în piscină. Când o sunase de pe fix încă gâfâia de atâta râs.

— Nu mi te pot închipui curățând de uscături trandafirii mai mult decât te pot vedea cum te despoi și călărești un armăsar argintiu în jos pe Lower Broadway, ca Lady Godiva din Nashville, replicase el.

Riposta ei – că oricum trecuse vremea curățării trandafirilor – nu-l convinsese.

— A, nu, a zis Maya, astea *cu siguranță* nu-s brișe.

— Te-ai uitat?

— El m-a pus. A zis că dacă le văd o să am grijă să desfaci punga. Altfel se teme că ai putea azvârli punga într-un coș de gunoi și ar fi... mă rog, o grămadă de genialitate de aruncat.

— Genialitate, da? a întrebat Ruthanna, cu interesul ațâțat.

Maya a clătinat din cap spre ea, adică, *Nici nu știi tu ce norocoasă ești*. Dar, dat fiind că adorabila Maya avea un soț care îi cumpăra flori în fiecare vineri și aproape că săruta pământul pe unde călca ea, era nespus de norocoasă. Ruthanna, divorțată de șapte ani deja, nu primea cadouri decât de la oamenii care voiau ceva de la ea.

A luat punga. A desfăcut-o, s-a uitat înăuntru, și acolo, pe fund – nici măcar într-o cutie de catifea –, se afla o pereche de cercei cu mai multe brațe bătute în diamante, fiecare mai lung decât arătătorul ei cu unghie falsă cu tot.

— Dumnezeule mare! a exclamat Ruthanna.

— Știu. M-am holbat și eu la ei. Prețul este dezvăluit la cerere.

Ruthanna i-a ridicat și lumina s-a reflectat în ei, strălucind și aruncând curcubeie pe tot biroul. Avea o mulțime de diamante, dar astea chiar erau spectaculoase.

— Arată precum cerceii pe care i-i cumperi unei neveste-treofeu, a zis.

— Pardon! a spus Maya. Arată precum cerceii pe care i-i cumperi unei femei care ți-a băgat în buzunar milioane în vreme ce se cățăra în vârful ierarhiei din domeniul și în inimile mării majorități a populației lumii.

Telefonul fix din birou a sunat și Ruthanna a pus cerceii înapoi în pungă fără să-i probeze. I-a făcut semn Mayei să răspundă.

— Casa Ryder, a răspuns Maya, apoi a adoptat aerul de ascultat și după o vreme a dat din cap: Da, Jack, o să-i transmit informația.

— Până la urmă n-a putut să-și păstreze micul secret, nu? a întrebat Ruthanna după ce asistenta a închis.

— Spune că vor să-ți dea o distincție uriașă la Country Music Awards – dar chiar trebuie să mergi, a zis Maya. Și

ar vrea să-ți spun că zău că n-ar trebui să ratezi o astfel de ocazie perfectă să porți cerceii ăia.

Ruthanna a râs. Jack chiar că era o figură.

— Bărbatul ăla poate să-mi tot cumpere diamante până s-o preface iadul într-o bombă de bar. M-am retras.